

at han havde kunnet sende Manden Pengene, alene for at kunne bede ham sønderslaa sit „Kunstværk“ og strø det ud paa Landevejen som nyttige Skærver. Nu saa han sig endda nødsaget til foreløbig at lade det høflige Brev ubesvaret, fordi en Henvendelse til Hofjægermesterinden eller hendes Mand om dette Mellemværende maaske kunde indvirke skadeligt paa den Sag, hvoraf i Øjeblikket hele hans Velfærd afhang. De kunde let tage ham en saadan Indblanding i Baronessens Anliggender ilde op, saa meget mere som Hofjægermesterinden aldrig overfor ham helt ud havde tilstaaet Søsterens Utilregnelighed.

Saa gik der igen nogle Uger, og i Slutningen af November stod han foran Katastrofen. Stykke efter Stykke var forsvunden fra hans Klædeskab; ogsaa Størsteparten af sine Bøger havde han solgt, ja selv de to Diamantknapper, han i sin Tid fik af Jakobe, og som det havde været hans Agt ved Lejlighed at tilbagesende, havde han maattet forgribe sig paa og sælge for Spotpris. Nu skulde han om et Par Dage betale Lejen for sit Værelse, og han var desuden kommen i Gæld hos Opvarteren i den Beværtningshave, hvor han spiste.

Han havde paa det sidste ikke længer kunnet arbejde for Uro. Ogsaa den mangelfulde Ernæring havde udmattet ham. For første Gang i hans Liv var den røde Farve helt svunden fra hans Kinder. Hos sine Søkende viste han sig ikke i denne Tid. Han vidste godt selv, at han saa daarlig ud, og han frygtede deres Spørgsmaal om Aarsagen.

I sin Nød havde han vovet sig til et nyt Forsøg hos Etatsraad Erichsen men med nøjagtig samme Udbytte som forrige Gang: Etatsraaden var bleven syg paa Rejsen og ventedes først hjem efter Jul. Han maatte da nu forsøge det yderste Middel og henvende sig til en Pengeudlaaner, en Aagerkarl. Han gennemgik en Dag i Bladene de enslydende Bekendtgørelser med Smaatryk, hvormed disse Menneskevenner daglig bragte sig i Erindring, og han bestemte sig tilsidst for en Mand ved Navn Søndergaard, et Navn, der i hans Øre havde noget tillidsvækkende ved sig, fordi der hjemme i hans Barndomsby havde boet en skikkelig gammel Kagekone, der hed saadan. Da han vidste, at man bedst traf den